

OBLAČEK BAČEK

Preko modrega jasnega neba sta plavala oblaka. Velik temen oblak in majhen puhast oblaček. Mama oblakinja Bakinja in sinček oblaček Baček. Oblakinji se je zelo mudilo, saj sta že skoraj zamujala na veliki shod oblakov tam na severu. Na shod, kjer bo grmelo, treskalo, pršelo, padalo in ulivalo.

»Mama,« je zastokal Baček, »mene tišči!«

»Potrpi sinko, potrpi! Saj ni več daleč!«

To seveda ni bilo res, nebo je bilo popolnoma jasno, nikjer oblakov in tudi v daljavi ni bilo videti nikogar. Do severa je bilo še daleč.

Tako sta plula nekaj časa v tišini. Bakinja se je zaman ozirala za vetrom.

»Nikoli ga ni, ko ga oblak potrebuje!« je sitno rekla.

»Mamaaaaa!« je tokrat nekoliko bolj glasno zastokal oblaček: »Lulaaaaat!«

»Baček. Glej, skoraj že vidim druge oblake, samo še malo,« ga je vzpodbujala mama.

Oblaček je stisnil puhasta usta in od napora zatisnil oči. Nekaj je privršalo mimo njega. Pa ni bil veter, še sapica ne! Vrabec, sivi vrabec je prhotal mimo in prepeval:

»Glej ga oblaka Bačka, hlačke ima polulane, sram ga je!«

Tako se je drl predrzen vrabec, kot bi slutil, da....

»Vrabec nemarni!« se je razhudila oblakinja.

»Nimaš kaj pametnejšega početi?«

»Prav zares ne!« je predrzno odgovoril vrabec.

In bi še kar letal okrog Bačka in ga dražil... s polulanimi hlačkami, če se ne bi mama razhudila in nadenj poslala čisto majhno strelo. Oj, kako jo je pobrisal vrabec poredni!

»Saj sploh nimam hlačk!« se je za njim zadril oblaček.

»To bi pa že lahko vedel, ti pernatí tečnež!«

Pa ga vrabec ni več slišal, bil je že daleč!

»Saj tudi vrabci ne nosijo hlačk!« ga je potolažila mama.

Spet sta nekaj časa plula v tišini, ko je Baček rekel: »Mama!«

Več ni utegnil. Polulal se je.

In kadar se oblak polula, na zemljo pada ... DEŽ!

To se je zgodilo natančno nad gredico paradižnikov tete Mici. Ta se je ravno ozirala v nebo in stokala:

»Nobenega dežja, nikjer! Oj, kakšna grozna suša! Letos ne bo slastnih paradižnikov.«

In glej! Na obraz so se ji usule dežne kapljice. Teta Mici je najprej presenečeno odprla usta in nato pričela navdušeno poskakovati:

»Dež! Dež! Dež!« je glasno vpila.

Tako zelo na glas, da so pritekli sosodje in začudeno gledali, kako pada dež z jasnega neba in to le na gredico tete Mici.

»Srečnica!« so govorili.

»Pri nas pa niti kapljice. Že mesece ne!«

Mama Bakinja je že oprla usta, da bi okarala sinčka, toda ob prizoru na zemlji jih je spet zaprla.

»Poglej mama, kako je teta Mici vesela, če se polulam,« je bil presenečen oblak.

»Veš kaj,« je rekla oblakinja, »pa se dajva kar oba! Tam na severu imajo že tako ali tako preveč dežja!«

Z neba se je ulila prava poletna nevihta z bliskanjem in grmenjem ter zalila žejno zemljo. Oblaka na nebu sta se zmanjšala, zapihal je veter in ju odgnal dalje. Z neba je spet posijalo sonce.

Teta Mici je navdušeno pobirala lepe rdeče paradižnike, ki jih je imela nadvse rada.

»Dober tek!« ji je voščil oblak Baček.

